Ἐκκλησιολογικαὶ Θέσεις
Ὀρθοδόξων Ἐνισταμένων
Κατὰ τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*

Α΄. Ἐκκλησία καὶ Αἵρεσις

Πιστεύομεν εἰς «Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν»[1]. «Μία» εἶναι «ἡ Ἐκκλησία, ἐν οὐρανοῖς, ἡ αὐτὴ καὶ ἐπὶ γῆς[2], κἂν ἐκ διαφόρων τόπων προσαγορεύηται (ὀνομάζηται)»[3] , ὡς π.χ. Ἐκκλησίαι «τῆς Γαλατίας»[4], «ἐν Ἐφέσῳ» Ἐκκλησία[5], ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία. «Εἷς» εἶναι ὁ «Κύριος» τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. «Μία» εἶναι ἡ «πίστις» τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Ὀρθοδοξία τῶν θεοπνεύστων Ἀποστόλων, τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν θεοφόρων Πατέρων. «Ἕν» εἶναι τὸ σωτήριον «Βάπτισμα»[6], τὸ ὀρθόδοξον Βάπτισμα «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»[7].

Ἡ καθ' ὅλου Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἀλάθητος καὶ ἀήττητος. «Καὶ πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς»[8], λέγει Κύριος Παντοκράτωρ. Οἱ Χριστιανοί, ὅμως, καὶ αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι εἶναι δυνατὸν νὰ ἡττηθοῦν ἐν πίστει. Δηλαδή, εἶναι δυνατὸν νὰ νοσήσουν πνευματικῶς καὶ νὰ ἴδῃ τις «νόσημα ἐν τῷ σώματι τῆς Ἐκκλησίας πεφυτευμένον», ὡς λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος[9]. Νὰ διαιρεθοῦν οἱ Χριστιανοὶ καὶ νὰ ἐμφανισθοῦν εἰς τὰς Ἐκκλησίας «σχίσματα», ὡς γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς Κορινθίους [10]. Εἶναι δυνατὸν αἱ τοπικαὶ Ἐκκλησίαι νὰ καταπέσουν εἰς τὴν αἵρεσιν, ὅπως συνέβη μὲ τὴν πάλαι ποτὲ Ὀρθόδοξον Δυτικὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία κατέρρευσεν εἰς τὰς μεγάλας αἱρέσεις τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ, τελευταίως δὲ καὶ εἰς τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Αἱ πνευματικαὶ νόσοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ θεραπεύονται, ἢ διὰ μετανοίας, ἢ διὰ κρίσεως. Μέχρι καὶ ἀποβολῆς τοῦ αἱρετικοῦ, τοῦ σχισματικοῦ καὶ τοῦ ἁμαρτάνοντος, εἴτε παρὰ τῆς Ἐκκλησίας, εἴτε παρὰ Κυρίου, προφανῶς, ἡ γνώμη τοῦ πιστοῦ δὲν δύναται νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν τῆς

Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κυρίου Αὐτῆς Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔστω καὶ ἄν ἡ ἄκριτος κατάστασις παραταθῇ μέχρι τῆς Δευτέρας Παρουσίας. Ὡς γνωστὸν ἡ Ἐκκλησία «ὡμοιώθη» ἐν τῇ Γραφῇ πρὸς ἀγρὸν ἔχοντα «σῖτον» καὶ «ζιζάνια»[11], συμφώνως πρὸς τὴν θείαν καὶ ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν. Νοσοῦντα μέλη τῆς Ἐκκλησίας νοοῦνται οἱ πλανώμενοι μὲν περὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ ἁμαρτάνοντες, μὴ κριθέντες δὲ εἰσέτι ἐκκλησιαστικῶς. Τῶν ἀκρίτων τούτων μελῶν τὰ Μυστήρια, κατὰ τὴν Ζ΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, εἶναι ἰσχυρά, καθ' ὅτι ταῦτα, ὡς π.χ. ἡ «χειροτονία» «ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστιν», ὅπως εἶπεν ὁ Πρόεδρος ταύτης Ἅγιος Ταράσιος[12]. Ἀντιθέτως, αἱ τυχὸν ποιναὶ τῶν κηρυττόντων αἵρεσιν κατὰ τῶν Ὀρθοδόξων ἐνισταμένων εἶναι ἐκκλησιαστικῶς ἄκυροι καὶ ἀνυπόστατοι, «ἀφ' οὗ τοιαῦτα κηρύττειν ἤρξαντο», ὡς γράφει ὁ Ἅγιος Κελεστῖνος Ρώμης καὶ ἐδέχθη ἡ Γ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος[13], δηλαδὴ ἀφ' ἧς στιγμῆς οὗτοι ἤρχισαν νὰ κηρύττουν αἱρετικά.

Β΄. Ἐνιστάμενοι καὶ Ἕνωσις

Οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἔχουν εὐαγγελικὸν καὶ κανονικὸν δικαίωμα νὰ ἀποτειχισθοῦν, δηλαδὴ νὰ διακόψουν τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν καὶ τὸ μνημόσυνον τοῦ Ἐπισκόπου, ὅστις κηρύσσει «αἵρεσιν» «δημοσίᾳ» «καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας»[14], ἤ κατηγορεῖται, ὅτι σφάλλει ἀμετανοήτως «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ», ὡς λέγει ὁ ΛΑ΄ Ἀποστολικὸς Κανών[15]. Δηλαδή, ὅταν πράττῃ «παρὰ τὸ καθῆκον καὶ δίκαιον», ὅπως ἑρμηνεύει ὁ κανονολόγος Ζωναρᾶς[16]. Ἐὰν ὁ Ἐπίσκοπος καὶ ὁ Κληρικός, λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, εἶναι «πονηρὸς» «πίστεως ἕνεκεν, φεῦγε αὐτὸν καὶ παραίτησαι, μὴ μόνον ἄν ἄνθρωπος ᾖ (εἶναι), ἀλλὰ κἂν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατιὼν (κατελθών)»[17].

Οἱ κανονικῶς ἀποτειχιζόμενοι Ὀρθόδοξοι, συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, δὲν ὑπόκεινται «τῇ κανονικῇ ἐπιτιμήσει», ἤτοι δὲν τιμωροῦνται κανονικῶς, ἀλλὰ εἶναι ἄξιοι καὶ ἐκκλησιαστικῆς «τιμῆς», «πρεπούσης» «τοῖς Ὀρθοδόξοις (εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους)». Οὗτοι τιμῶνται ὡς ἄξιοι Ὀρθόδοξοι, διότι «οὐ σχίσματι τὴν ἕνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλά», τοὐναντίον,

«ἀπὸ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι (νὰ σώσουν)»[18]. Δηλαδή, ὄχι «σχίσμα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐποίησαν, ἀλλὰ μᾶλλον» ἀπὸ «σχισμάτων τὴν Ἐκκλησίαν ἀπήλλαξαν, ὅσον τὸ ἐπ᾿ αὐτοῖς», ἤτοι ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτούς, ἑρμηνεύει πάλιν ὁ Ζωναρᾶς[19]. Ὁ κηρύττων αἵρεσιν καὶ εἰσάγων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καινοτομίαν διαιρεῖ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ καταλύει τὴν ἑνότητα ἢ ἕνωσιν ταύτης. Ὁ ἐνιστάμενος κατ᾿ αὐτοῦ ἢ ἀποτειχιζόμενος σπουδάζει νὰ σώσῃ τὴν ἕνωσιν ἢ ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Σκοπὸς τῆς ἐνστάσεως καὶ ἀποτειχίσεως εἶναι ἡ καταπολέμησις τῆς αἱρέσεως, ἡ ὑπεράσπισις τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ἡ διάσωσις τῆς ἑνότητος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἤτοι τῆς Ὀρθοδοξίας.

Γ΄. Ἡ Οἰκουμενιστικὴ Διαίρεσις τῆς Ἐκκλησίας

Η **ἐν Ἑλλάδι** Ἐκκλησία εἶναι σήμερον, δυστυχῶς, διῃρημένη καὶ ἀσθενοῦσα. Τὸ ἔτος 1924 σκοτειναὶ δυνάμεις τὴν διήρεσαν διὰ τῆς ἑορτολογικῆς καινοτομίας τῶν δέκα τριῶν ἡμερῶν. Ἡ καινοτομία αὕτη ὁμοιάζει πρὸς τὴν καινοτομίαν τῆς αἱρέσεως τῆς Εἰκονομαχίας. Ἡ εἰκονομαχικὴ αἵρεσις ἐνεφανίσθη ὡς κατάργησις τῶν ἱερῶν Εἰκόνων. Δὲν «ἀνεφέρετο», ὅμως, «μόνον εἰς τὴν προσκύνησιν τῶν Εἰκόνων, ἀλλ᾿ ἦτο εὐρυτέρα θρησκευτικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ μεταρρύθμισις»[20]. Ἦτο, ἀληθῶς, «μεταστοιχείωσις τῶν ἁπάντων ἀθεωτάτη», ὡς τὴν χαρακτηρίζει ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης[21]. Καὶ ἡ σημερινὴ ἑορτολογικὴ καινοτομία παρουσιάζεται ὡς ἀθῴα δῆθεν χρονικὴ ἀλλαγή. Καὶ ὅμως, αὐτὴ εἶναι ἐκδήλωσις καὶ ἀφετηρία τῆς αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Δὲν εἶναι ἁπλῶς εὐρυτέρα θρησκευτικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ μεταρρύθμισις, ἀλλὰ οἰκουμενιστικὴ καινοτομία, μέχρις ἀφομοιώσεως τῆς Ὀρθοδοξίας ὑπὸ τῶν αἱρέσεων καὶ ὑποταγῆς τῶν Ὀρθοδόξων εἰς τὸν ἀντίχριστον αἱρεσιάρχην Πάπαν. Εἶναι, ὄντως, «ἀνατροπὴ τοῦ παντὸς μέχρι τοῦ Ἀντιχρίστου»[22], ὅπως γράφει πάλιν ὁ αὐτὸς Ἅγιος διὰ τὴν Μοιχειανικὴν αἵρεσιν, ἡ ὁποία καταλύει τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ὅπως καὶ ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Διὰ τῆς ἑορτολογικῆς καινοτομίας, οἱ Ὀρθόδοξοι διῃρέθησαν εἰς δύο. Εἰς νοσοῦντας ἐν πίστει καὶ ὑγιαίνοντας. Εἰς καινοτό-

μους καὶ ἐνισταμένους. Εἰς ὀπαδοὺς τῆς καινοτομίας, ἐν ἐπιγνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ, καὶ εἰς ἐνισταμένους καὶ ἀποτειχιζομένους κατὰ τῆς αἱρέσεως καὶ ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας. Δηλαδὴ εἰς ἀγωνιζομένους πρὸς ἕνωσιν «τῶν διεστώτων», ὅπως ὀνομάζει τοὺς οὕτω διῃρημένους ἡ Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος [23], δι' Ὀρθοδόξου ἑνώσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ὀπαδοὶ τῆς ἑορτολογικῆς καινοτομίας τοῦ 1924 δὲν ἐκρίθησαν εἰσέτι εἰδικῶς καὶ πανορθοδόξως, ὡς προβλέπεται παρὰ τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὅπως γράφει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ὁ ἀθετήσας τὰ νόμιμα θεωρεῖται κατακεκριμένος, ἐφ' ὅσον κριθῇ ὑπὸ «τοῦ β΄ προσώπου, ἤτοι τῆς Συνόδου» [24]. Οἱ καινοτομήσαντες ἀπὸ τοῦ 1924 κεῖνται ὑπὸ κρίσιν καὶ πρόκειται νὰ κριθοῦν, βάσει τῶν Ἱ. Συνόδων, Τοπικῶν καὶ Οἰκουμενικῶν, καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων, μάλιστα δὲ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀποφάσεων τοῦ ΙΣΤ΄ αἰῶνος κατὰ τῶν τότε παπικῶν προτάσεων περὶ ἑορτολογικῆς καινοτομίας. Διὰ τοῦτο οἱ ἀποτειχιζόμενοι ἐκ τούτων τῶν καινοτόμων διακόπτουν τὴν κοινωνίαν «πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως» αὐτῶν, ὅπως γράφεται εἰς τὸν ΙΕ΄ Κανόνα τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου [25]. Δηλαδὴ οἱ καινοτόμοι οὗτοι εἶναι εἰσέτι ἄκριτοι. Συνεπῶς τὰ Μυστήρια αὐτῶν εἶναι ἰσχυρά, αἱ τυχὸν ἐπιβαλλόμεναι παρ' αὐτῶν ποιναὶ κατὰ τῶν ἐνισταμένων ἄκυροι καὶ ἀνυπόστατοι, ἡ δὲ μετάνοιά των καὶ ἡ ἀποκατάστασίς των εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν εὔκολος, ἐὰν θελήσουν τὴν μακαρίαν ἐπιστροφήν.

Δ΄. Μετάνοια καὶ Ἐπιστροφὴ

Πᾶν καινοτόμον μέλος τῆς διῃρημένης ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας δύναται νά μετατραπῇ εἰς ἐνιστάμενον κατὰ τῆς οἰκουμενιστικῆς καινοτομίας. Τοῦτο εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ διὰ μετανοίας, ὅπως ἐγίνετο πάντοτε εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν. Εἰς τὴν Δ΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, κατὰ τὰς ἐργασίας αὐτῆς, ἐπίσκοποι ταύτης ἐβόησαν: «πάντες ἡμάρτομεν, πάντες συγγνώμην αἰτοῦμεν». «Καὶ ἀναστὰς ὁ εὐλαβέστατος ἐπίσκοπος Ἰουβενάλιος ἅμα αὐτοῖς (μαζὶ μὲ αὐτούς), μετῆλθεν εἰς τὸ ἄλλο μέρος», ἤτοι τῶν Ὀρθοδόξων. «Καὶ ἀνεβόησαν οἱ ἀνατολικοὶ καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς εὐλαβέστατοι ἐπίσκοποι· ὁ Θεὸς καλῶς ἤνεγκέ σε

(σὲ ἔφερεν), Ὀρθόδοξε, καλῶς ἦλθες»[26]. Δηλαδὴ ἐγένοντο δεκτοὶ διὰ μετανοίας καὶ προσχωρήσεως εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους. Παρόμοιον τρόπον ἐπιστροφῆς βλέπομεν καὶ εἰς τὴν ΣΤʹ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον. Ὁ Πρόεδρος τῆς Ζʹ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἅγιος Ταράσιος εἶπεν, ὅτι «οἱ πλείους (οἱ περισσότεροι)» τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς ΣΤʹ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὑπὸ αἱρετικῶν «ἐκεχειροτόνηντο (εἶχον χειροτονηθῆ)», μάλιστα «τῶν καθηγητῶν (ἀρχηγῶν) τῆς αἱρέσεως τῶν μονοθελητῶν»[27]. Δηλαδὴ ἐνετάχθησαν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν διὰ προσχωρήσεως.

Προσέτι ἐπιστροφὴ εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐγένετο καὶ διὰ ρητῆς ἀποκηρύξεως τῆς αἱρέσεως. Ὁ ἅγιος Μελέτιος Ἀντιοχείας ἐχειροτονήθη ὑπὸ αἱρετικῶν ἀκρίτων εἰσέτι καὶ διὰ τοῦτο λεγομένων «καινῶν αἱρετικῶν»[28]. Ἐπειδὴ ὅμως κατὰ τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του ὑπεστήριξε τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἡγήθη τῶν Ὀρθοδόξων τῆς Ἀντιοχείας καὶ κατόπιν ἔγινε Πρόεδρος τῆς Βʹ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Δηλαδὴ ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων δι᾽ ὁμολογίας καὶ κηρύξεως τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως. Τοιοῦτον συνέβη καὶ ἀργότερον. Ἡ Ζʹ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐπεκαλέσθη καὶ σχετικὸν ἀπόσπασμα «ἐκ τοῦ βίου τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Σάββα». Εἰς αὐτὸ ἀναφέρεται, ὅτι οἱ κορυφαῖοι τῶν Μοναχῶν ἅγιος Σάββας καὶ ἅγιος Θεοδόσιος μετὰ τῶν ὑπ᾽ αὐτοὺς Μοναχῶν ἐκοινώνησαν πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἱεροσολύμων Ἰωάννην Γʹ , ὅστις εἶχε συμφρονήσει μετὰ τοῦ αἱρεσιάρχου Σεβήρου, κατόπιν προφορικῆς ὑπ᾽ αὐτοῦ ἀποκηρύξεως τῆς αἱρέσεως[29]. Εἰς δὲ τὴν Ζʹ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ὁ ἔξαρχος τῆς αἱρέσεως τῆς Εἰκονομαχίας Γρηγόριος ὁ Νεοκαισαρείας ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν Σύνοδον ὡς μέλος ταύτης, δι᾽ ἐξετάσεως τοῦ φρονήματος καὶ λιβέλλου, ἤτοι ἐγγράφου ἀποκηρύξεως τῆς μεγάλης ταύτης αἱρέσεως[30].

Ἡ ὀρθόδοξος λοιπὸν παράδοσις τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπιβάλλει, ὅπως τὰ ἀσθενοῦντα ἐν πίστει μέλη τῆς διῃρημένης ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας γίνωνται δεκτὰ μὲ ἕνα ἐκ τῶν ἀνωτέρω τρόπων μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς των εἰς τὴν τάξιν τῆς Ὀρθοδοξίας. Διότι καὶ ταῦτα δὲν εἶναι κεκριμένοι σχισματικοὶ ἢ αἱρετικοὶ Χριστιανοί, ἀλλὰ ἄκριτα εἰσέτι μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ δὲ οἰκονομία τῆς εὐλογημένης ταύτης μετανοίας καὶ τῆς ἀμέσου, ἢ

προοδευτικῆς ἐπιστροφῆς ἀνήκει, βεβαίως, εἰς τὴν ἐν Θεῷ κρίσιν τοῦ Ὀρθοδόξου καὶ πράττοντος κατὰ Θεὸν Ἐπισκόπου, ἤ τοῦ ἐντεταλμένου ὑπ' αὐτοῦ Πνευματικοῦ. Οἱ πιστοὶ ὀφείλουν νὰ δέχωνται τὰς θεοφιλεῖς ταύτας οἰκονομίας τῶν ποιμένων τοῦ Θεοῦ ὡς πορείαν πρὸς τὴν τελειότητα, συμφώνως πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, «ὅς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν»[31]. Ἀλλὰ καὶ τὴν θείαν ἐντολήν, τὴν λέγουσαν, «τὸν δὲ ἀσθενοῦντα τῇ πίστει προσλαμβάνεσθε, μὴ εἰς διακρίσεις διαλογισμῶν»[32]. «Πάντες», γράφει ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, τὸν Ὀρθόδοξον Ἐπίσκοπον «ἀκολουθεῖτε» καὶ τοὺς πρεσβυτέρους. Διότι «ὅ (ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον) ἄν ἐκεῖνος δοκιμάσῃ (θὰ ἐγκρίνῃ), τοῦτο» εἶναι «καὶ τῷ Θεῷ (εἰς τὸν Θεὸν) εὐάρεστον»[33].

Ε΄. Πρὸς Σύνοδον Ἑνώσεως

Ἐφ' ὅσον ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία εἶναι σήμερον διῃρημένη, προφανῶς ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς ἡνωμένης ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας, ὡς ἦτο πρὸ τῆς καινοτομίας τοῦ 1924, δὲν δύναται νὰ συγκληθῇ. Ἡ συγκρότησις τῆς Συνόδου ταύτης θὰ καταστῇ δυνατή, ὅτε οἱ διϊστάμενοι θὰ ἑνωθοῦν ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ, ὡς ἐγένετο πάντοτε ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ.

Κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον π.χ. ἐπικρατήσεως τῆς εἰκονομαχικῆς καινοτομίας, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συγκληθῇ Ὀρθόδοξος Σύνοδος τῆς ὅλης Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο αὕτη συνεκροτήθη, ὅτε δὲν ἴσχυεν ἡ αἵρεσις τῆς Εἰκονομαχίας, δηλαδὴ τὸ 787, ὡς ἡ Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἑνώσεως. Ἡ ἰδία Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος γράφει διὰ τῶν ἁγίων αὐτῆς Πατέρων ὅτι ἐγένετο, «ἵνα τῶν διεστώτων τὴν διαφωνίαν εἰς συμφωνίαν μεταγάγωμεν καὶ τὸ μεσότειχον ἀρθῇ τῆς ἔχθρας καὶ ἡ ἀρχῆθεν θεσμοθεσία τῆς Καθολικῆς (Ὀρθοδόξου) Ἐκκλησίας τὸ κῦρος ἀπολάβοι»[34]. Δηλαδὴ συνεκροτήθη διὰ νὰ ἑνώσῃ τὰ διϊστάμενα μέρη τῆς διῃρημένης καὶ τότε Ἐκκλησίας, τοὺς διαφωνοῦντας πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν εἰκονομάχους καὶ τοὺς ἐνισταμένους κατὰ τῆς εἰκονομαχικῆς αἱρέσεως Ὀρθοδόξους, διὰ συμφωνίας ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ. Παρομοίως καὶ ἡ Σύνοδος τῆς ἡνωμένης ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας δύναται νὰ συγκληθῇ ὡς Σύνοδος ἑνώσεως «τῶν διεστώ-

των» ὀπαδῶν τῆς οἰκουμενιστικῆς καινοτομίας καὶ τῶν ἐνισταμένων κατ᾽ αὐτῆς, διὰ συμφωνίας ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ.

Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ λεγομένη «Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» δὲν εἶναι ἡ Σύνοδος τῆς ἡνωμένης ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας. Αὕτη εἶναι Σύνοδος ἐν καινοτομίᾳ καὶ ἐν ἐκκλησιαστικῇ διαστάσει. Αἱ δὲ πράξεις καὶ ἀποφάσεις ταύτης ὑπὲρ τῆς ἑορτολογικῆς καινοτομίας καὶ τοῦ παπικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἢ γενικώτερον τῆς Οἰκουμενιστικῆς αἱρέσεως, τὴν κατατάσσουν, βεβαίως, εἰς τὴν κατηγορίαν παλαιοτέρων φιλαιρετικῶν ἢ αἱρετικῶν Συνόδων, αἱ ὁποῖαι ἐγίνοντο πρὸ συγκλήσεως Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὅπως π.χ. εἶναι ἡ Εἰκονομαχικὴ Σύνοδος τοῦ 754, ἥτις συνεκροτήθη ὑπὲρ τῆς καινοτομίας[35] τῆς αἱρέσεως τῆς Εἰκονομαχίας, καὶ κατεκρίθη ἀπὸ τὴν Ζ΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

Ἀλλὰ οὐδὲ αἱ Ἱ. Σύνοδοι τῶν ἐνισταμένων κατὰ τῆς ἑορτολογικῆς καινοτομίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀποτελοῦν τὴν Σύνοδον τῆς ἡνωμένης ἐν Ἑλλάδι Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Συμφώνως πρὸς τὸν εὐαγγελικὸν καὶ κανονικὸν νόμον καὶ τὴν διδαχὴν τῶν ἁγίων Πατέρων, ἡ ἀποτείχισις καὶ ὁ ἀντιαιρετικὸς ἀγὼν τῶν ἐνισταμένων Ὀρθοδόξων ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν διάσωσιν τῆς ἑνότητος τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον ἕνωσιν τῆς διῃρημένης ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας, διὰ Συνόδου ἑνώσεως. Ὡς ἐλέχθη, οὗτοι «οὐ σχίσματι τὴν ἕνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι», ἤτοι νὰ σώσουν[36]. Ἐφ᾽ ὅσον λοιπὸν ἡ Σύνοδος ἑνώσεως ἐπιδιώκεται καὶ θὰ γίνῃ εἰς τὸ μέλλον, τώρα δὲ διεξάγεται ἀγὼν Ὀρθοδόξου ἐνστάσεως, αἱ ὑπάρχουσαι Σύνοδοι τῶν ἐνισταμένων ἔχουν σημασίαν καλοῦ ἀγῶνος ὑπὲρ τῆς πίστεως. Δηλαδὴ νοοῦνται ὡς ὁμάδες καὶ συγκροτήσεις Ἐπισκόπων ἐνισταμένων ἀντιαιρετικῶς καὶ ὀρθοδόξως, ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς ἑνώσεως τῆς Ἐκκλησίας.

ϛ΄. Ἀνάγκη Ὀρθοδόξου Ἐνστάσεως

Προέχει λοιπόν, ὄχι ἡ διοικητικὴ ὀργάνωσις τῶν ἐνισταμένων, ὡς οὗτοι μόνον νὰ ἀπετέλουν τὴν ἐν Ἑλλάδι ἡνωμένην Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ ὁ ἀντιαιρετικὸς ἀγὼν τῶν Ὀρθοδόξων, ὡς

ἔπραξαν καὶ ἐδίδαξαν εἰς τὸ παρελθὸν καὶ οἱ Ἅγιοι. «Ἀγῶνος οὖν χρεία (ἀνάγκη) μεγάλου καὶ τούτου νομίμου», λέγει ὁ Μ. Βασίλειος [37] εἰς παράλληλον πρὸς τὴν ἰδικήν μας ἐποχήν. Δηλαδὴ ὑπάρχει ἀνάγκη μεγάλου ἀγῶνος, συμφώνου πρὸς τὸν εὐαγγελικὸν καὶ κανονικὸν νόμον, καὶ τὴν πρᾶξιν τῶν Ἁγίων καὶ τὴν θεμιτὴν πολιτειακὴν νομοθεσίαν.

Πᾶσαι αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἑνώσεως τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξαν καρπὸς ἱερῶν ἀγώνων τῶν Ὀρθοδόξων ἐνισταμένων. Ἡ Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος προῆλθεν ὡς ἀποτέλεσμα τῶν ὑπὲρ πίστεως ἀγώνων μάλιστα τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Μ. Ἀθανασίου. Ἡ Β΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῶν ἀγώνων μάλιστα τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Ἡ Γ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῶν ἀγώνων μάλιστα τοῦ ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας καὶ ἁγίου Κελεστίνου Ρώμης. Ἡ Δ΄ καὶ Ε΄ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι τῶν ἀγώνων τῶν Ὀρθοδόξων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐφησύχασαν, ἀλλὰ ἠγωνίσθησαν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως «ἄχρι θανάτου» [38]. Ἡ ΣΤ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῶν ἀγώνων μάλιστα τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Σωφρονίου Ἱεροσολύμων. Ἡ Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῶν ἀγώνων μάλιστα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ καὶ ἄλλων Ἁγίων.

Καὶ σήμερον θὰ φθάσωμεν εἰς Ὀρθόδοξον Σύνοδον ἑνώσεως τῆς διῃρημένης ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας, διὰ μιμήσεως τῶν πρὸ ἡμῶν ἁγίων καὶ ἡρωϊκῶν ἀγωνιστῶν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἀπαιτεῖται, λοιπόν, Ὀρθοδοξία. Πατερικὴ θεμελίωσις. Ἔνστασις κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν Ἁγίων. Συνεργασία τῶν ἐνισταμένων ἐν Ὀρθοδόξῳ πίστει καὶ ἀγάπῃ «τῆς ἀληθείας», ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος [39]. Καὶ ἀγὼν κατὰ τῆς ἑορτολογικῆς καινοτομίας καὶ γενικώτερον κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἀγὼν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας μέγας, νόμιμος καὶ μέχρι θανάτου. Διότι «γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς», λέγει ὁ Κύριος τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός [40].

➔ *Ἐπίκειται δημοσίευσις ἀναλυτικωτέρα καὶ ἐπηυξημένη τοῦ θεμελιώδους αὐτοῦ κειμένου.*

(*) Τὸ κείμενον τῶν **«Ἐκκλησιολογικῶν Θέσεων»** ἐδημοσιεύθη ἐν περιοδ. **«Ἅγιος Κυπριανός»**, ἀριθ. 191/Νοέμβριος 1984, σελ. 392-398· ἐπίσης ἐν ἐφημερ. **«Φωνὴ Πατέρων»**, Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1984, σελ. 3-4· ἐν περιοδ. **«Ὀρθόδοξος Ἔνστασις καὶ Μαρτυρία»**, ἀριθ. 1/Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1985, σελ. 6-11· καὶ ἐν **Ἀριστοτέλους Δελήμπαση,** Πάσχα Κυρίου, σελ. 808-815, Ἀθῆναι 1985.

1. Συμβόλου τῆς Πίστεως.
2. Διατυπώσεως Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μ. 2, 889.
3. **Μ.Βασιλείου,** PG 32, 629, ΒΕΠΕΣ 55, 186.
4. Γαλ. α΄ 2.
5. Ἀποκ. β΄ 1.
6. Ἐφεσ. δ΄ 5.
7. Ματθ. κη΄ 19.
8. Ματθ. ιϛ΄ 18.
9. **Χρυσοστόμου,** PG 48, 844.
10. Α΄ Κορ. α΄10-14.
11. Ματθ. ιγ΄ 24-30.
12. Πρακτικῶν Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μ. 12, 1042.
13. **Κελεστίνου Ρώμης,** Μ. 4, 1045.
14. ΙΕ΄ Κανόνος ΑΒ΄ Συνόδου.
15. ΛΑ΄ Ἀποστολικοῦ Κανόνος.
16. **Ζωναρᾶ,** Σ.Κ. 2, 40.
17. **Χρυσοστόμου,** PG 63, 231.
18. ΙΕ΄ Κανόνος ΑΒ΄ Συνόδου.
19. **Ζωναρᾶ,** Σ.Κ. 2, 694.
20. **Β.Στεφανίδου,** Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, Ἀθῆναι 1970, σελ. 256.
21. **Θεοδώρου Στουδίτου,** PG 99, 1164.
22. **Θεοδώρου Στουδίτου,** PG 99, 1025.
23. Ἐπιστολῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μ. 13, 408.
24. **Νικοδήμου Ἁγιορείτου,** Πηδάλιον, σελ. ιθ΄, 5.
25. ΙΕ΄ Κανόνος ΑΒ΄ Συνόδου.
26. Πρακτικῶν Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μ. 12, 1034.
27. Πρακτικῶν Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μ. 12, 1047.
28. **Ἐπιφανίου Κύπρου,** PG 42, 429.
29. Πρακτικῶν Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μ. 12, 1042-1047.
30. Πρακτικῶν Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μ. 12, 1114-1115, 1119.
31. Α΄ Τιμοθ. β΄ 4.
32. Ρωμ. ιδ΄ 1.
33. **Ἰγνατίου Θεοφόρου,** ΒΕΠΕΣ 2, 281.
34. Ἐπιστολῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μ. 13, 408.
35. Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μ. 13, 397.
36. ΙΕ΄ Κανόνος ΑΒ΄ Συνόδου.
37. **Μ.Βασιλείου,** PG 31, 1540.
38. Ἀποκ. β΄ 10.
39. Β΄ Θεσσαλ. β΄ 10.
40. Ἀποκ. β΄ 10.